

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

SF gav sin støtte til »martspakken«s lov om lære- og praktikpladser ud fra den forudsætning, at partiet kun føler sig ansvarlig for loven i det omfang, den faktisk virker. I betænkningen til lovforslaget lagde SF vægt på, at det kunne blive nødvendigt at vende tilbage med supplerende foranstaltninger sidst i 1982, hvis ikke loven virkede, og SF pegede specifikt på en udvidelse af Arbejdsgivernes Elevrefusion kombineret med en kvotaordning.

Intentionerne om sikkerhed for løsning af praktikpladsproblemet ligger også i forlængelse af folketingsbeslutningen af 4. juni 1980 om ungdomsuddannelserne (se Folketingstidende 1979-80, tillæg C, sp. 575), hvor der som overordnet mål skal sikres »... at der kan garanteres samtlige unge tilbud om en ungdomsuddannelse«.

Det var en del af »martspakken«s lære- og praktikpladslov, at der senest i januar 1983 skal foreligge en redegørelse om praktikpladsproblemet.

Ved fremsættelsen af dette beslutningsforslag er redegørelsen endnu ikke kommet. Under folketingets redegørelsesdebat den 13. januar om uddannelsesstilbud til de unge oplyste undervisningsministeren, at situationen i dag er lidt værre end for 1 år siden, nærmere bestemt på et niveau, hvor der den 1. december 1982 var registreret 7.367 EFG-praktikpladssøgende (Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 4074).

Det ses heraf tydeligt, at loven fra i sommer ikke har virket tilstrækkelig, og at der er behov for supplerende foranstaltninger. Nærværende beslutningsforslag er et bidrag til den helt nødvendige opgave, som folketinget må påtage sig for at løse praktikpladsproblemet.

Forslaget er med en enkelt ændring en genfremstilling af beslutningsforslag B 15 fremsat den 29. januar 1982, se Folketingstidende 1981-82 (2. samling), forhandlingerne sp. 875 og 2396, tillæg A sp. 1773.

Ændringen er i forslaget nr. 1), hvor forslagsstillerne under hensyn til debatten under 1. behandling den 19. februar 1982 foreslår, at bidrag til AER betales af arbejdsgiverne som hidtil.

Bemærkninger til de enkelte punkter

Ad 1 og 2

De private arbejdsgivere må være med til at betale for uddannelsen af den arbejdskraft, som de senere nyder godt af. Det gør arbejdsgiverne også i dag, idet det er arbejdsgiverne, der både betaler EFG-lærlingene løn i praktikken og under skoleopholdet. Sidstnævnte betalt via AER.

Problemet er blot, at arbejdsgiverne ikke udbyder tilstrækkeligt mange praktikpladser. Ved at udvide AER kan en økonomisk begrundet modstand mod at tage praktikanter fjernes hos den enkelte arbejdsgiver. Fonden skal være så stor, at den kan dække både lønudgift under praktik og skoleophold. Alle arbejdsgivere skal betale til fonden. Til gengæld bliver det gratis at aflønne lærlingene (se dog bemærkningerne til punkt 4).

Den »nye« udgift for arbejdsgiverne bliver alene et bidrag til den udvidelse, der skal sikre de manglende praktikpladser.

Ad 3

Hvis den ovenfor foreslåede udvidelse af AER giver det nødvendige antal praktikpladser i de enkelte fag, vil kvotaordningen nærmest være at betragte som vejledende for den enkelte arbejdsgiver (se dog bemærkningerne til punkt 4).

Da det er gratis at have lærlinge, bliver det en økonomisk fordel for den enkelte arbejdsgiver at tage flere lærlinge. Den enkelte arbejdsgiver vil få en »fortjeneste«, hvis den samlede udgift til lærlinge er større end ekstrabidraget til AER. Ordningen vil derfor for den enkelte arbejdsgiver være et incitament til at tage flere lærlinge.

Ad 4

Punkt 4 er en konsekvens af punkt 3. Såfremt der inden for det enkelte fag ikke er det tilstrække-